

**НІМЕЦЬКІ
КАРНІ ПРИПИСИ**

ЩО ДІЮТЬ У Г. Г.

НІМЕЦЬКІ КАРНІ ПРИПИСИ

ЩО ДІЮТЬ У ГЕНЕРАЛ-ГУБЕРНАТОРСТВІ

(ВИБІР)

З німецької мови переклали:

проф. д-р МИКОЛА ПАШЕ-ОЗЕРСЬКИЙ

і
мгр ЮРІЙ МЕДВІДЬ-ТЕРЛЕЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

П. КОСТРУБА, Т. МАЦЬКІВ, М. ПАШЕ-ОЗЕРСЬКИЙ,
А. РАК. М. СТАХІВ

У К Р А Ї Н С Ь К Е В И Д А В Н И Ц Т В О
К Р А К І В 1 9 4 3 Л Ъ В І В

Ця збірка є доповненням Карного Кодексу з 11 липня 1932 р., що його видало Українське Видавництво в перекладі проф. д-ра М. Паше-Озерського при участі м-ра Ю. Медвідь-Терлецького.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ ДЛЯ ГЕНЕРАЛ-ГУБЕРНАТОРСТВА

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

Головнокомандувача Армії про переслідування каральних дій, вчинених перед 1 вересня 1939 р. в зайнятих Німецькими Військами польських областях

з 1 жовтня 1939 р.

На підставі виконавчої влади видається таке розпорядження:

§ 1. 1. Каральні дії, які вчинено перед 1 вересня 1939 р. на зайнятій Німецькими Військами польській території, можуть бути суджені німецькими судами.

2. Примусу переслідування нема.

§ 2. 1. При судженні німецькими судами застосовуються німецькі карні закони.

2. При судженні вчинків молоді німецькі суди мають накладати кару, яка загрожує, незалежно від віку вчинника, якщо його з огляду на його розвиток слід прирівняти до особи, що має понад 18 років життя.

§ 3. Тепер у ГГ не діє.

§ 4. Це розпорядження набуває сили негайно.

Головнокомандувач Армії

З доручення

МЮЛЛЕР

Генерал-Квартирмайстер.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про боротьбу з насильницькими діями в Генерал-Губернаторстві

з 31 жовтня 1939 р.

в редакції, зміненій другим розпорядженням
з 26 листопада 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави про управління зайнятими польськими областями з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. Хто вчиняє насильницьку дію проти Німецької Держави або здійснюваної в Генерал-Губернаторстві суверенної влади, карається смертю.

§ 2. Хто вмисно пошкоджує улаштування німецьких органів влади, речі, які служать праці німецьких органів влади або споруди публічного користування, карається смертю.

§ 3. Хто закликає або заохочує до непослуху виданим німецькими органами влади розпорядженням чи наказам, карається смертю.

§ 4. Хто вчиняє насильницьку дію проти німця з приводу його приналежності до німецької нації, карається смертю.

§ 5. Хто вмисно вчиняє підпал і цим пошкоджує майно німця, карається смертю.

§ 6. Підмовник і допомагач карається, як учинник; намагання дії карається, як dokonana дія.

§ 7. Скасовано.

§ 8. Хто умовляється вчинити злочин означеного в §§ 1—5 роду, хто серйозно порозумівається щодо того, хто пропонує себе для вчинення такого злочину або таку пропозицію приймає, карається смертю.

§ 9. Хто дізнається про намір вчинити злочин означеного в §§ 1—5 роду і не повідомить про це владу чи загрожену особу негайно або так завчасно, щоб можна було перешкодити задуманому злочинові, карається смертю.

§ 10. Скасовано.

§ 11. 1. Судять і виконують вироки наглі суди.

2. Наглий суд складається з полкового або баталіонного командира Порядкової Поліції, або з провідника службової установи командира Поліції Безпеки та Служби Безпеки, щонайменше в ступені гавптштурмфюрера, та з двох урядовців даної частини.

3. Якщо справа, зокрема через обсяг або труднощі в переведенні доказів, не підходить для того, щоб її судити наглим судом, то наглий суд може справу передати обвинній владі при спеціальному суді.

§ 12. Треба записати прізвища суддів, засудженого і свідків, що на їх зізнаннях спирається засуд, а також карний вчинок і день засудження та виконання вироку.

§ 13. Виконання вироку допускається лише тоді, коли Генерал-Губернатор виніс рішення не користатися з права помилування.

§ 14. День, коли це розпорядження втратить силу, я визначу окремо.

СТАТТЯ II¹

Розпорядження про боротьбу з насильницькими діями в Генерал-Губернаторстві з 31 жовтня 1939 (ДРГГ стор. 10) зі змінами згідно з статтею I вводиться в Галицькій області.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

¹ Друге розпорядження з 26 листопада 1941 р. ділиться на статті, тому тут подана стаття.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про вивіз хліборобських продуктів із Генерал-Губернаторства

з 14 листопада 1939 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави з 12 жовтня 1939 р. про управління зайнятими польськими областями (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. Для вивозу хліборобських продуктів і худоби з Генерал-Губернаторства треба дозволу керівника Відділу Прохарчування і Хліборобства в Уряді Генерал-Губернатора або визначеної ним установи.

§ 2. Хто всупереч приписові § 1 намагається вивозити з Генерал-Губернаторства без вимаганого дозволу хліборобські продукти або худобу, карається в'язницею і грошовою карою або однією з цих кар. Побіч карі слід присудити конфіскацію хліборобських продуктів або худоби.

§ 3. Керівник Відділу Прохарчування і Хліборобства в Уряді Генерал-Губернатора видає потрібні для переведення і доповнення цього розпорядження правні й адміністративні приписи.

§ 4. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення. Того самого дня втрачає силу розпорядження про вивіз хліборобських продуктів із зайнятих польських областей з 17 жовтня 1939 р.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей**

ФРАНК

З ДЕВІЗОВОГО РОЗПОРЯДЖЕННЯ

для Генерал-Губернаторства

з 15 листопада 1939 р.

Карні постанови.

§ 16. 1. Хто вмісно діє проти приписів цього розпорядження, карається в'язницею або, в особливо тяжких випадках, тяжкою в'язницею до десяти років і грошовою карою до десятиразової суми вартостей, до яких стосуються каральні дії, або однією з цих кар. Намагання є каральне. Якщо протидія мала місце через недбалство, то стосується тільки грошову кару; в разі нестягальності, замість грошової кари стосується в'язницю. Так само карається той, хто діє проти наказу девізової установи або установи, якій доручено девізово-господарські завдання, або хто несвочасно чи неправильно, або зовсім не виконує цього наказу.

2. Означеною в уст. 1 карою карається також той, хто вмісно закликає, заохочує або пропонує свої послуги для вчинення дії, за яку в уст. 1 загрожено карою.

3. Крім цього можна конфіскувати цінності, до яких стосуються каральні дії, також тоді, коли вони не належать вчинникові чи співучасникові.

4. Якщо конфіската названих в уст. 3 цінностей є неможливою, то можна присудити конфіскату відповідної цим цінностям грошової суми (заступна конфіската).

ДРУГЕ ДЕВІЗОВЕ РОЗПОРЯДЖЕННЯ

для Генерал-Губернаторства

з 28 лютого 1940 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави про управління зайнятими польськими областями з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Виманювання девізових дозволів.

§ 1. 1. Хто вмисно подає неправдиві чи неповні дані фактичного характеру або такими даними користується, щоб виманити для себе чи іншої особи дозвіл, якого вимагає девізове розпорядження для Генерал-Губернаторства з 15 листопада 1939 р. (ДРГГП стор. 44) або видані для його виконання приписи і накази, карається в'язницею і грошовою карою до десятиразової вартості платіжних засобів, вимог, золота, інших благородних металів, цінних паперів, пайових прав, нерухомостей чи інших цінностей, до яких каральна дія стосується. Намагання є каральне. В особливі тяжких випадках можна присудити тяжку в'язницю до 10 років.

2. Так само карається той, хто вмисно закликає, заохочує або пропонує свої послуги для вчинення однієї з дій, за які в уст. 1 загрожено карою.

3. Крім цього можна конфіскувати цінності, до яких каральні дії стосуються, також і тоді, коли вони не належать учинникові чи співучасникові. Якщо конфіскація названих у реч. 1 цінностей є неможливою, то можна присудити конфіскацію відповідної до цих цінностей грошової суми (заступна конфіскація).

Виманювання девізових посвідок.

§ 2. 1. Хто вмисно подає неправдиві чи неповні дані фактичного характеру або такими даними користується, щоб виманити для себе чи іншої особи посвідку, від якої надання залежить звільнення від девізово-правного обмеження або інша девізово-господарська користь, карається в'язницею.

2. Відповідно застосовуються § 1 уст. 2 і 3.

Порушення інформаційного обов'язку.

§ 3. 1. Хто вмисно чи через недбалість, всупереч приписові § 1 уст. 3 девізового розпорядження для Генерал-

Губернаторства з 15 листопада 1939 р. (ДРГГ стор. 44), не подає зовсім, подає несвоєчасно, неповно чи неправдиво відомості та повідомлення, яких вимагає девізова установа, відділи Емісійного Банку в Польщі чи митні слідчі установи, або не пред'являє зовсім книг чи інших доказів, або пред'являє їх несвоєчасно чи неповно, або не виконує ви-моги особисто явитися, карається грошовою карою.

2. Відповідно застосовується § 1 уст. 3.

Справування.

§ 4. Відповідно застосовується § 17 девізового розпорядження для Генерал-Губернаторства з 15 листопада 1939 р. (ДРГГП стор. 44).

Набуття сили.

§ 5. Це розпорядження набуває сили після того, як про-мине тиждень від його оголошення.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

ТРЕТЄ ДЕВІЗОВЕ РОЗПОРЯДЖЕННЯ для Генерал-Губернаторства

з 23 липня 1940 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави про управління зайнятими польськими областями з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Конфіскація при девізових проступках.

§ 1. 1. При діях проти §§ 7 і 8 уст. 1, § 9 букв. а) і § 14 девізового розпорядження для Генерал-Губернаторства з 15

листопада 1939 р. (ДРГГП стор. 44) можуть бути конфісковані крім цінностей, до яких стосуються каральні дії, також використані для вчинення дії предмети, зокрема перевозові засоби, хоч би вони й не належали вчинникові чи співучасникові. Конфіскаті не підлягають перевозові засоби, призначені для загального руху, які курсують незалежно від доручень пасажирів чи користувачів.

2. Якщо вчинник чи інша особа вже розпорядилася цінностями, які можуть бути конфісковані згідно з § 16 уст. 3 девізового розпорядження для Генерал-Губернаторства з 15 листопада 1939 р. (ДРГГП стор. 44), то можуть бути конфісковані також ті предмети, які набуто за цінності, що підлягають конфіскації, або які іншим способом їх заступили.

3. Конфіскація згідно з уст. 1 і 2 не застосовується, якщо особа, до якої вона стосується, доведе, що вона про карний учинок зовсім не знала і не могла знати, а також, що вона не мала з карного вчинку жодної користі.

§ 2. Пропускається.

§ 3. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про вживання німецьких державних гербів і застоювання
німецького привіту**

з 23 листопада 1939 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави з 12 жовтня 1939 р. про управління зайнятими польськими областями (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. Прапорів Німецької Держави і символів націонал-соціалістичного руху вільно в Генерал-Губернаторстві вживати тільки німцям.

§ 2. Застосовувати німецький привіт є виключним привілеєм німців.

§ 3. 1. Протидіяння караються в'язницею.
2. Компетентними судити є спеціальні суди.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

**З РОЗПОРЯДЖЕННЯ
про Емісійний Банк у Польщі
з 15 грудня 1939 р.**

IV. Карні та кінцеві постанови.

§ 17. 1. Хто підробляє чи переробляє банкноти цього Банку, хто підроблені чи перероблені банкноти видає або співдіє при їх поширенні, карається тяжкою в'язницею, а при пом'якшуючих обставинах в'язницею.

2. Побіч кари слід конфіскувати предмети, що є в зв'язку з каральною дією. Якщо не можна переслідувати або засудити жодної означеної особи, то конфіскаату слід прилюдити самостійно, коли для цього є взагалі підстави.

3. Компетентним судити є спеціальний суд.

§ 18. 1. В'язницею і грошовою карою до необмеженого розміру або однією з цих кар карається:

- 1) хто без повноваження видає або вживає для платежів грошові знаки (марки, монети, папери чи інші документи), які є придатні для вживання в платіжному обороті замість банкнотів, також тоді, коли їх вартість не означена в злотих;

2) хто вживає для платежів у зайнятих польських областях видані за кордоном грошові знаки, які виключно або побіч інших означень вартости є означені в злотах.

2. Намагання є каральне.

3. Відповідно застосовується § 17 уст. 2 і 3.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про боротьбу з підвищуванням цін

з 21 січня 1940 р.

в редакції, зміненій розпорядженням з 29 жовтня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. Хто, з наміром досягнути неслухно високий зиск, вимагає чи приймає за товари, зокрема за предмети щоденного вжитку ціни, які перевищують урядово встановлені орієнтовні і максимальні ціни, і цим створює небезпеку для загального добра, карається в'язницею або тяжкою в'язницею, а в особливо негідних випадках смертною карою.

§ 2. Хто, щоб причинити недостачу товарів або зростання цін, ховає товари, зокрема предмети щоденного вжитку, у яких вироблюванні, обрібці чи розподілі він професійно бере участь, карається в'язницею або тяжкою в'язницею, а в особливо негідних випадках смертю.

§ 3. Хто з грубим порушенням нормальних господарських засад вилучає зі звичайного торговельного обороту товари, зокрема предмети щоденного вжитку, щоб запропонувати чи продавати їх поза контрольованим торговельним оборотом, карається в'язницею або тяжкою в'язницею, а в особливо негідних випадках смертю.

§ 4. Хто у випадках, передбачених в §§ 1—3, обіцяє чи платить перевищені ціни чи інші перевищені взаємні чинитьби, карається в'язницею або тяжкою в'язницею.

§ 5. Хто, всупереч своєму нормальному веденню господарства, з наміром обійти це розпорядження, відмовляється віддати за встановленими орієнтовними або максимальними цінами наявні запаси товарів, або вимагає за них інших, ніж гроші, взаємних чинитьб, карається в'язницею або тяжкою в'язницею.

§ 6. Судити передбачені в §§ 1—5 злочини є компетентним спеціальний суд.

§ 7. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про боротьбу з венеричними хворобами в Генерал-Губернаторстві

з 22 лютого 1940 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави про управління зайнятими польськими областями з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. Хто хворіє на сполучену з небезпекою зараження венеричну хворобу і про це знає або з обставин повинен це припускати, є зобов'язаний піддатися лікарському лікуванню до остаточноговилікування. Аж довилікування забороняється йому кожна дія, що може довести до зараження, зокрема злягання.

2. Батьки, опікуни та інші особи, які мають право виховувати, є зобов'язані дбати про лікарське лікування венерично хворих осіб, про яких вони мають піклуватися.

§ 2. Венеричними хворобами в розумінні цього розпорядження є: сифіліс, трипер і шанкер без огляду на те, на яких частинах тіла виступають прояви хвороби.

§ 3. Німецький урядовий лікар при окружному старості (міському старості) є уповноважений піддати лікарському обслідуванню, а якщо потрібно, то лікарському лікуванню кожну підозрілу на венеричну хворобу особу. У даному випадку слід добитися переведення цих заходів, застосовуючи поліційний примус.

§ 4. 1. Кожний лікар у Генерал-Губернаторстві є зобов'язаний донести на письмі компетентному німецькому урядовому лікареві про кожний випадок встановленої ним венеричної хвороби. В повідомленні він повинен точно означити хвору особу, а також рід і хід хвороби й по змозі подати джерело зараження.

2. Повідомлення слід зробити негайно, найпізніше продовж 48 годин після встановлення хвороби.

§ 5. 1. Хто вчиняє дію, яка може довести до зараження, зокрема злягається, не зважаючи на те, що він хворіє на венеричну хворобу (§ 2), і про це знає або з обставин повинен це припускати, карається тяжкою в'язницею.

2. Якщо через злягання був заражений німець, тоді можна засудити на смертну кару.

§ 6. Хто на питання про джерело зараження відмовляється дати відомості або подає свідомо неправдиві дані німецькому урядовому лікареві або тому лікареві, що лікує, карається в'язницею.

§ 7. Хто не виконає свого обов'язку згідно з § 1 уст. 1 реч. 1, карається в'язницею.

§ 8. 1. Батьки, опікуни і інші управнені до виховання особи, які не виконують передбаченого § 1 уст. 2 обов'язку, караються в'язницею.

2. Карне переслідування настає на внесення німецького урядового лікаря.

§ 9. Лікар, який не виконає обов'язку повідомлення за § 4, карається в'язницею, а в особливо тяжких випадках тяжкою в'язницею. Побіч цього можна назавжди або на обмежений час заборонити йому виконувати професію.

§ 10. Судити карні вчинки, передбачені в §§ 5 до 9, є компетентний спеціальний суд.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

ПЕРШИЙ ВИКОНАВЧИЙ ПРИПИС

до розпорядження з 22 лютого 1940 р. про боротьбу із венеричними хворобами в Генерал-Губернаторстві

з 24 травня 1940 р.

Для виконання розпорядження про боротьбу з венеричними хворобами з 22 лютого 1940 р. (ДРГГ I стор. 81) постановляю:

§ 1. Оскільки при окружних старостах (міських старостах) ще не настановлені німецькі урядові лікарі, встановлені розпорядженням завдання німецького урядового лікаря, якщо вони мають поліційний характер, виконує окружний (міський) староста. Він передає підозрілих на венеричну хворобу осіб польському окружному лікареві, що є в його розпорядженні, для лікарського обслідування та лікування.

§ 2. Німецькі урядові лікарі повинні, виконуючи покладені на них § 3 розпорядження обов'язки, тісно співпрацювати з місцевими поліційними установами і своєчасно підготувати заходи більшого обсягу.

§ 3. Якщо коштів лікування венерично хворого сам хворий не може оплатити і вони не можуть бути також оплачені через користування Касою хворих, тоді хворого слід спрямувати до публічного піклування. Неспроможність оплатити потрібні для лікування кошти не може в жодному випадку причинити занехання або перерви лікарського лікування.

§ 4. Повідомлення згідно з § 4 розпорядження слід робити по змозі з застосуванням долученого в додаткові зразка формуляра. Формуляр можна одержати безплатно у Відділі Охорони здоров'я в Уряді Генерал-Губернатора, Замкова вул. 64. Німецькі урядові лікарі одержують формуляр без спеціальної заяви. Вони повинні переслати всім лікарям свого району кількість (формулярів), яка відповідає згоадній потребі, звертаючи увагу на встановлений § 4 розпорядження обов'язок донесення і карні постанови § 9 розпорядження.

§ 5. Якщо німецький урядовий лікар одержить повідомлення про захворіння малолітнього, а також таких осіб, що є під опікою чи курателею, то він має обов'язок сповістити зобов'язану до виховування особу, опікуна чи куратора, звертаючи увагу на § 1 уст. 2 і § 8 розпорядження.

§ 6. Якщо німецький урядовий лікар одержить відомість про дії, що є каральними в розумінні §§ 5 до 7 і 9 розпорядження, то він є зобов'язаний донести через окружного (міського) старосту компетентній німецькій обвинній владі.

§ 7. Внесення щодо покарання згідно з § 8 уст. 2 розпорядження слід подавати тільки при наявності грубого порушення обов'язків батьками, опікунами, кураторами або іншими зобов'язаними до виховання особами.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
з доручення д-р ВАЛЬБАВМ**

ДЕКРЕТ

про застосування права помилування в Генерал-Губернаторстві

з 8 березня 1940 р.

Декретом з 30 січня 1940 р. про застосування права помилування в зайнятих польських областях (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 399) Фюрер і Канцлер Держави передав мені здійснювання права аболіції, а також право помилування і відмовних рішень у справах про помилування в зайнятих польських областях — з правом дальшої передачі цих прав.

До цього постановляю про здійснювання права помилування при смертних вироках:

Смертний вирок, виданий у Генерал-Губернаторстві звичайним судом, спеціальним судом або поліційним наглим судом, можна виконати щойно тоді, коли я видав рішення, що я не хочу скористатися з права помилування.

Щоб підготувати моє рішення, мені складає звіт — щодо обсягу діяння поліційного наглого судівництва Вищий Командувач СС і Поліції, а в інших випадках Керівник Відділу Юстиції в Уряді Генерал-Губернатора. При цьому треба подати протоколи чи акти справи, складені згідно з §§ 11 і 12 розпорядження з 31 жовтня 1939 р. про боротьбу з насильницькими діями в Генерал-Губернаторстві (ДРГГ стор. 10).

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про творення цін у Генерал-Губернаторстві

з 12 квітня 1940 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Карні постанови.

§ 6. 1. Хто діє проти приписів цього розпорядження або виданих на підставі цього розпорядження наказів, карається, оскільки це згідно з іншими приписами не підпадає під вищі кари, в'язницею і грошовою карою аж до необмеженого розміру або однією з цих кар. В особливо тяжких випадках може бути присуджена тяжка в'язниця. Далі можна присудити конфіскату одержаної плати і предметів, до яких стосується каральна дія, а також оголошення вироку. Намагання є каральне.

2. Карне переслідування має місце тільки на внесення; це внесення можна взяти назад. Подавати внесення має право керівник Відділу творення цін і керівники Відділів нагляду за цінами.

3. Якщо внесення на карне переслідування не подано або його взято назад, то названі в уст. 2 або інші, уповноважені виконувати нагляд за цінами, установи можуть наложити порядкові кари аж до необмеженого розміру на підприємство, в якого установі мало місце протидіяння, і на винні особи. Крім цього підприємства і крамниці, в яких встановлено протидіяння, можуть бути тимчасово чи на завжди закриті.

4. Побіч або замість названих в уст. 3 порядкових кар і заходів, керівник Відділу творення цін може накладати на громади, в яких районі грубо порушено це розпорядження або видані на його підставі накази, порядкову кару до необмеженого розміру, яку слід розкласти на всіх мешканців громади або на відповідальних за керування громадою осіб і їх уповноважених, або на всіх осіб, приналежних до певної галузі господарства.

5. Так само можна накладати на спілки і об'єднання всякого роду, якщо вони або їх члени допустилися протидіяння, порядкову кару до необмеженого розміру, яку слід роз-

класти на всіх членів або на відповідальних за керування спілкою осіб і їх уповноважених.

6. Названі в уступах 3—5 заходи визначаються письмовим рішенням.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**для охорони лісу та дичини в Генерал-Губернаторстві
з 13 квітня 1940 р.**

в редакції розпорядження з 20 лютого 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави про управління зайнятими польськими областями з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

Лісний крадіж.

§ 1. 1. Хто краде з лісу або з лісних складів дерево чи інші лісні продукти, карається за лісний крадіж грошовою карою в п'ятиразовому розмірі вартости вкраденого, але не більш як до 500 злотих. Крім цього можна присудити примусову працю в лісі щонайбільше на три місяці.

2. Грошову кару визначає й стягає, а також призначає примусову працю в лісі окружний (міський) староста.

3. Якщо грошову кару не можна стягнути, її замінюється примусовою працею в лісі; один день праці дорівнюється сумі 5 злотих.

§ 2. Якщо покарання окружним (міським) старостою видається недостатнє, то він передає справу німецькій обвинній владі. Суд може присудити кару в'язниці до одного ро-

ку і грошову кару до десятиразової вартости вкраденого або одну з цих кар.

§ 3. Якщо лісний крадіж вчинено при обтяжливих обставинах, то треба присудити в'язницю, тяжку в'язницю або смертну кару. Обтяжливі обставини є,

- 1) коли вчинник застосував засоби, щоб не можна було його пізнати;
- 2) коли вчинник дає неправдиві відомості особі, якій доручено охорону лісу, про своє прізвище чи про своє місце проживання або відмовляється дати вимагані відомості, або на заклик особи, якій доручено охорону лісу, тікає чи продовжує втечу, або при затриманні чинить опір;
- 3) коли лісний крадіж вчиняє банда (чотири або більше осіб).

§ 4. Намагання карається як доконана дія; допомагач, перевідник і той, хто сприяє вчинкові, караються так, як злодій.

§ 5. Предмети, вжиті для вчинення лісного крадежу, слід skonфіскувати.

§ 6. Побіч кари слід зобов'язати винного до винагороди за шкоду, заподіяну обкраденому.

§ 7. Якщо вчинник не скінчив ще 14 року життя, то замість нього може бути покараний його батько або особа, зобов'язана до виховання, оскільки вони грубо занедбали свій обов'язок нагляду.

ДРУГИЙ РОЗДІЛ

Чигунство (Браконієрство).

§ 8. 1. Хто полює в місцях, в яких він не має права полювати, карається грошовою карою або в'язницею до одного року.

2. При обтяжливих обставинах, зокрема коли дію вчинено з застосуванням петель, в часі між сходом і заходом

сонця, в охоронному часі, кількома особами спільно, вогнепальною зброєю, зі штучним світлом, капканами, іншими приладами для ловів чи самострілами, з застосуванням отрути чи одурманюючих засобів, професійно чи з привички, — слід присудити в'язницю, тяжку в'язницю або смертну кару.

§ 9. 1. Хто привласнює собі дичину, що згинула, упольовану дичину або скинені роги, нищить огорожі пернатої дичини або привласнює яйця, хто застосовує приладдя для ловів птахів чи таке приладдя пропонує, карається грошовою карою до 500 злотих. Побіч цього може бути присуджена примусова праця в лісі щонайбільше на реченець до трьох місяців.

2. У цьому випадку застосовуються § 1 уст. 2 і 3 та § 2, а § 2 реч. 2 з тим, що суд може присудити кару в'язниці до 6 місяців і грошову кару або одну з цих кар.

§ 10. Знаряддя до полювання чи ловів, собаки чи інші тварини, що їх учинник чи співучасник має при собі або застосував, підлягають конфіскації також і тоді, коли вони нікому з них не належать.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

ДРУГЕ РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про лісництво та полювання в Генерал-Губернаторстві

з 13 червня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Єдиний параграф.

1. Хто діє всупереч чи обходить видані керівником Головного Відділу Лісів в Уряді Генерал-Губернатора, на підставі розпорядження про лісництво і ловецтво в Генерал-

Губернаторстві з 31 жовтня 1939 р. (ДРГГ стор. 25) і розпорядження на зміну цього розпорядження, з 23 квітня 1940 р. (ДРГГ - стор. 159), виконавчі приписи і накази чи вказівки, карається в'язницею і грошовою карою або однією з цих кар.

2. Побіч кари можна присудити конфіскату предметів, яких стосується карна дія, також і тоді, коли вони не належать учинникові. Якщо не можна переслідувати і засудити жодну означену особу, то конфіскату можна присудити самостійно, коли є для цього всі інші передумови.

3. Карне переслідування має місце тільки за згодою керівника Головного Відділу Лісів в Уряді Генерал-Губернаторства.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про посідання й користування радіоприймальним приладдям
у Генерал-Губернаторстві**

(Радіорозпорядок)

з 13 квітня 1940 р.

Радіоприймальне приладдя.

§ 1. Радіоприймальним приладдям є влаштування для приймання радіопередач при допомозі іскри чи дроту, включаючи антени для радіоприймання.

Карні постанови.

§ 10. 1. Потайні слухачі караються в'язницею не нижче 6 місяців, оскільки вони не підлягають, згідно з іншими приписами, тяжчій карі. Тільки в менш тяжких випадках можна присудити грошову кару.

2. Потайним слухачем є той, хто вмисно або з недбалства
1) бере в своє посідання радіоприймальне приладдя, не маючи вимаганого § 2 уст. 1 і § 3 уст. 1 (цього розпорядження) радіодозволу,

- 2) приймає радіопередачі радіоприладдям будь-якого роду, не маючи вимаганого § 3 уст. 2 радіодозволу.
3. Як потайний слухач каратиметься той, хто вмисно чи з недбальства
- 1) після погаснення радіодозволу не виконає повністю, виконає несвоєчасно або взагалі не виконає приписів § 9 уст. 1 і 2 про віддачу посіданого ним радіоприймального приладдя, включаючи усунення антен,
 - 2) не виконує накладених Німецькою Поштою Сходу обов'язків.
4. Грошовій карі підлягає той, хто не повідомить своєчасно, згідно з § 5 уст. 6 і § 9 уст. 5, доручального поштового уряду.
5. Побіч кари можна присудити конфіскату предметів, яких стосується карна дія.
6. У випадку, коли дію вчинено вмисно, конфіската мусить бути присуджена, якщо предмети були призначені чи вживані для потайного слухання або коли Німецька Пошта Сходу визнає конфіскату потрібною. Конфіскати можна не застосовувати тільки тоді, коли вчинник користується предметами без вини управненої особи.
7. Вчинок переслідується тільки на внесення керівника Німецької Пошти Сходу чи уповноважених ним службових установ.

Набуття сили.

- § 12. 1. Це розпорядження набуває сили 1 липня 1940 р.
2. Одночасно втрачає силу розпорядження з 15 грудня 1939 р. (ДРГГ стор. 225) про зайняття і віддачу радіоприймального приладдя.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей**

ФРАНК

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про карне право і карне справування щодо споживчо-податкових, митних і монопольних протидій (Митно-карне розпорядження)

з 24 квітня 1940 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера і Канцлера Держави про управління зайнятими польськими областями з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Дії проти заборон і переступи наказів споживчо-податкових, митних і монопольних постанов караються згідно з нижченаведеними приписами:

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

Карне право.

Податкові зловживання.

§ 1. 1. Хто для власної користі або для користі іншої особи виманює безпідставні податкові пільги чи вмисно причинає зменшення податкових прибутків, карається за податкове зловживання грошовою карою до необмеженого розміру. Побіч грошової кари можна присудити в'язницю до двох років.

2. Податкового зловживання допускається також той, хто речі, щодо яких йому надано звільнення від податку або податковій пільги, вживає для мети, яка не відповідає одержаному звільненню від податку чи податковій пільзі, і вмисно для власної користі чи користі іншої особи занехає повідомити про це своєчасно наперед Головний Митний Уряд.

3. Досить, щоб унаслідок дії визначено нижчу суму податку або несправедливо надано чи залишено податкову пільгу; для покарання не має значення, чи суму, яка без того була б визначена, треба б було зменшити з інших

причин, або чи пільги можна було б вимагати з інших причин.

4. Обхід податків карається як податкове зловживання тільки тоді, коли зменшення податкових прибутків або осягнення безпідставних податкових пільг було причинене тим, що вчинник умисно порушив обов'язки, покладені на нього в інтересі встановлення податкового обов'язку.

5. Податкового зловживання можна допуститися також щодо таких товарів, які заборонено привозити чи перевозити.

Намагання податкового зловживання.

§ 2. 1. Намагання податкового зловживання є каральне.

2. Кара, загрожена за доконаний вчинок, стосується також за намагання.

Допомога, сприяння.

§ 3. Кара за вчинок стосується також за допомогу або сприяння, яких хтось допускається для власної користи.

Конфіскація.

§ 4. 1. При засудженні за податкове зловживання (§ 1) слід, побіч грошової кари або кари позбавлення волі, присудити конфіскацію товарів, що підлягають оподаткуванню, митові або є предметом монополії, щодо яких учинено зловживання, а також засобів перевозу, яких учинник ужив для вчинення дії. Конфіскації згідно з реч. 1 не підлягають перевозові засоби, що служать загальному рухові та курсують незалежно від доручень пасажира чи користувача.

2. Якщо конфіскація виробів чи товарів не можна виконати, слід присудити заплату їх вартості, а коли б установити вартість не було можливо — заплату грошової суми до двохсот тисяч злотих.

Порушення митних заборон.

§ 5. 1. Порушення митної заборони допускається той, хто всупереч забороні привозить, вивозить чи перевозить пред-

мети, не пред'являючи їх приписаним способом належному митному пунктові.

2. Вчинник карається згідно з §§ 1 до 3. Побіч кари слід присудити конфіскаату; відповідно застосовується § 4.

3. Уступки 1 і 2 не діють, якщо інші приписи передбачають кару за дії проти заборони привозити, вивозити і перевозити.

Порушення монополій.

§ 6. 1. Порушення монополії допускається той, хто вмисно порушує застережені монополіям монопольними постановами права або вмисно не виконує покладених на нього монопольними постановами обов'язків.

2. Вчинник карається згідно з §§ 1 до 3. Побіч кари слід присудити конфіскаату; відповідно застосовується § 4.

Пачкарство, виконване професійно, бандою і з насильством; порушення митних заборон чи монополій.

§ 7. 1. Хто професійно зловживає митом або професійно порушує митні заборони чи монополії, карається в'язницею не менше трьох місяців.

2. Так само карається:

- 1) той, хто об'єднується з двома чи більше особами, щоб спільно вчинити митне зловживання або порушення митної заборони чи монополії, і спільно з ними виконує проступок;
- 2) той, хто вчиняє митне зловживання або порушує митну заборону чи монополію, при яких він сам або інший учасник дії має при собі зброю чи інше знаряддя або засіб для подолання особистого опору.

Податкові порушення, обхід податку.

§ 8. 1. Хто з недбальства, як платник податку чи його представник, або полагоджуючи справи платника податку, причинає зменшення податкових прибутків, надання чи залишення безправних податкових пільг (§ 1 уст. 1 і 3), ка-

рається за податкове порушення грошовою карою до двохсот тисяч злотих.

2. Обхід податку карається як податкове порушення тільки тоді, коли зменшення податкових прибутків або надання чи залишення безправної податкової пільги було причинене тим, що вчинник умисно або з недбалства порушив обов'язки, покладені на нього в інтересі встановлення податкового обов'язку.

Монопольне шкідництво.

§ 9. Хто з недбалства порушує застережені монополіям монопольними постановами права або з недбалства не виконує покладених на нього монопольними постановами обов'язків, карається за монопольне шкідництво грошовою карою до двохсот тисяч злотих.

Податкове перевідництво.

§ 10. 1. Податкового перевідництва допускається той, хто для своєї користи купує, бере в застав чи в посідання, укриває чи збуває вироби або товари, щодо яких мало місце ухилення від споживчого податку, митних чи монопольних оплат або вчинено порушення митних заборон чи монополії.

2. Податковий перевідник карається згідно з §§ 1 до 3, а якщо він діяв професійно, то згідно з § 6 уст. 1. Побіч кари слід присудити конфіскату; відповідно застосовується § 4.

3. Податковий перевідник карається також тоді, коли особа, що допустилася податкового зловживання чи порушення митних заборон, є невідповідальною.

Підроблювання чи перероблювання податкових знаків.

§ 11. 1. Хто з наміром, щоб вони були вжиті як правдиві, підробляє чи переробляє податкові знаки, або хто набуває з таким наміром фальшиві податкові знаки такого роду, карається в'язницею не нижче трьох місяців. Так само ка-

рається той, хто вмисно вживає фальшиві податкові знаки, як правдиві, продає їх чи пускає в обіг.

2. Хто вмисно знову вживає, як важні, вже вжиті податкові знаки, або з наміром, щоб вони були знову вжиті як важні, їх набуває, продає чи пускає в обіг, карається грошовою карою до необмеженого розміру. Побіч грошової кари можна присудити в'язницю до двох років.

3. Хто з метою підробити податкові знаки виготовляє, набуває, продає або відступає іншому:

- 1) форми чи інше знаряддя, які можуть служити для підроблювання податкових знаків;
- 2) папір такого ж роду, як і папір, призначений для виготовлення податкових знаків, або до нього оманно подібний,

карається в'язницею до двох років і грошовою карою до двохсот тисяч злотих, або однією з цих кар. До форм чи знаряддя прирівнюються виготовлені цими формами чи знаряддям відбитки.

4. Фальшиві, знову вжиті або призначені для поновного вжитку податкові знаки слід конфіскувати, хоч би вони й не належали вчинникові. Те саме стосується до форм, знаряддя, відбитків і паперу, означеного в уст. 3 роду.

Порушення податкового порядку.

§ 12. 1. Порушення податкового порядку допускається,

- 1) хто, не вчиняючи іншого податкового проступку, як платник податку чи полагоджуючи справи платника податку, вмисно або з недбальства діє всупереч податковому законіві чи виданій в податковому справуванні постанові, яка вказує на карну відповідальність;
- 2) хто, не вчиняючи іншої каральної дії, вмисно або з недбальства діє всупереч розпорядженню, яке забороняє ввіз, вивіз чи перевіз товарів, або видану для виконання такого розпорядження постанову, яка вказує на карну відповідальність;

3) хто, не вчиняючи порушення монополії, монопольного шкідництва чи іншого податкового проступку, вмисно чи з недбальства порушує постанови про монополії.

2. Вчинник карається грошовою карою до двадцяти тисяч злотих.

3. Недодержання припису, що накладає обов'язок, не карається. Пропущення реченця платежу саме по собі не карається.

Задавнення.

§ 13. 1. Карне переслідування податкових проступків за давністю через п'ять років, а карне переслідування порушень податкового порядку через один рік.

2. Розпочаток слідства і видання карного рішення перериває давнення щодо того, проти кого вони спрямовані.

§ 14. Податками в розумінні цього розпорядження є також мита і монопольні оплати.

**Генерал-Губернатор
для зайнятих польських областей
ФРАНК**

3 РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про побудову виміру справедливости в Галицькій області
з 1 серпня 1941 р.**

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. У Галицькій області діє німецьке і ненімецьке судівництво.

§ 2. 1. Німецьке судівництво виконується згідно з розпорядженням про німецьке судівництво в Генерал-Губернаторстві з 19 лютого 1940 р. (ДРГГ I стор. 57) і виданими до нього виконавчими приписами, а також §§ 2—9 розпорядження про спеціальні суди в Генерал-Губернаторстві

з 15 листопада 1939 р. (ДРГГ стор. 34). Про утворення судів рішає наказом керівник Головного Відділу Юстиції в Уряді Генерал-Губернаторства.

2. В інших випадках діє ненімецьке судівництво, якого оформлення застерігається.

§ 3. В галузі карного і цивільного права вступають знову в силу закони і розпорядження, які діяли 31 серпня 1939 р. Це має чинність зокрема щодо права про зобов'язання, торговельного, речового, а також родинного та спадщинного права.

§ 4. Це розпорядження набуває сили 1 серпня 1941 р., год. 12.

Львів, 1 серпня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про утворення Уряду господарювання старими матеріалами
і відпадками в Генерал-Губернаторстві**

з 14 серпня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. З метою врегулювання й нагляду за обліком та обробленням старих матеріалів і відпадків утворюється Уряд господарювання старими матеріалами і відпадками в Генерал-Губернаторстві з осідком у Кракові. Він підлягає наглядові Уряду Генерал-Губернаторства (Головного Відділу Господарства). Цей уряд має право за згодою Уряду Генерал-Губернаторства (Головного Відділу Господарства) видавати окремі постанови про облік і оброблення старих матеріалів і відпадків, а також про торгівлю цими матеріалами і відпадками.

§ 4. 1. Хто:

- 1) діє всупереч вказівкам Уряду господарювання старими матеріялами і випадками в Генерал-Губернаторстві;
- 2) подає чи користується неправдивими або недостатніми даними, щоб виманити для себе чи для кого іншого затвердження, дозвіл, обов'язкову обіцянку або інше посвідчення;
- 3) зловживає посвідченнями Уряду господарювання;
- 4) не подає або подає несвоєчасно, неповно чи неправдиво інформації, яких вимагає керівник Уряду господарювання,

карається грошовою карою до 20.000 злотих за кожний випадок протидіяння.

2. У всіх випадках протидіяння можна наказати конфіскату предметів, яких стосується каральна дія, без огляду на те, чи вони належать учинникові або співучасникові. Такий наказ можна видати самостійно, якщо переслідування є неможливе.

3. Рішення про кару і конфіскату видає керівник Уряду господарювання.

4. Щодо справування діють крім цього приписи розпорядження про карно-адміністративне справування в Генерал-Губернаторстві з 13 вересня 1940 р. (ДРГГ I стор. 300).

5. Карне рішення обвинувачений може оскаржити. Скаргу треба подавати керівникові Уряду господарювання. Він може задовольнити скаргу; якщо він не задовольняє скарги, то має її подати Урядові Генерал-Губернаторства (Головному Відділові Господарства) для вирішення. Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Господарства) вирішує остаточно.

6. Якщо покарання в порядку карно-адміністративного справування є недостатнім, то керівник Уряду господарювання передає справу німецькій обвинній владі.

7. Суд може присудити в'язницю і грошову кару в необмеженому розмірі або одну з цих кар, а також конфіскації предметів, яких стосується протидія.

§ 5. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

Краків, 14 серпня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про введення златової валюти в Галицькій області

з 25 серпня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. В Галицькій області, почавши від 8 вересня 1941 р., законним засобом платежу є банкноти в злотих 500, 100, 50, 20, 10, 5, 2 і 1, що їх випустив Емісійний Банк у Польщі.

2. Побіч згаданих в уст. 1 засобів платежу, є допущені сталеві монети по 50 грошів і цинкові монети по 20 і 10 грошів, які вибив і пустив в обіг Емісійний Банк у Польщі на підставі розпорядження з 23 квітня 1940 р. (ДРГГ I стор. 160), а також державна дзвінка монета колишньої польської держави в злотих 10, 5, 2 і 1 та грошів 50, 20, 10, 5, 2 і 1.

3. Покищо є в обігу в Галицькій області російські розмінні монети по 2 копійки і 1 копійці, а також златові розмінні монети номінальної вартости в 2 гроші і 1 гріш.

§ 2. 1. Мешканцям Галицької області вимінюється по курсі 5 карбованців = 1 злотому на засоби платежу в злотих:

1) посідані ними, здатні до обігу білети російського державного банку та російські державні знаки (аснігнати державних кас) в часі від 15 вересня 1941 р. до 27 вересня 1941 р. вкључно,

2) посідані ними, здатні до обігу російські монети за винятком монет, згаданих в § 1 уст. 3, в часі від 13 жовтня 1941 р. до 1 листопада 1941 р. включно.

§ 3. Наявні в Галицькій області банкноти Польського Банку в 500 злотих з датою виготовлення 28 лютого 1919 р., в 100 злотих з датами виготовлення 28 лютого 1919 р., 2 червня 1932 р. і 9 листопада 1934 р., в 50 злотих з датами виготовлення 28 серпня 1925 р. і 1 вересня 1929 р., в 20 злотих з датами виготовлення 20 червня 1931 р. і 11 листопада 1936 р., в 10 злотих з датами виготовлення 20 липня 1926 р. і 20 липня 1929 р., в 5 злотих з датою виготовлення 2 січня 1930 р., а також в 2 злотих з датою виготовлення 26 лютого 1936 р., треба в часі від 29 вересня 1941 р. до 4 жовтня 1941 р. здати до Відділів Емісійного Банку в Польщі, що є в Галицькій області, а також до інших уповноважених до цього Емісійним Банком установ. Питання про евентуальне відшкодування за ці банкноти залишається до пізнішого врегулювання.

§ 6. 1. Хто безправно вживає для платежу означені в § 2 уст. 1 білети російського державного банку, російські асигнати державних кас або російські монети після згаданого в § 2 уст. 3 терміну втрати ними правної сили, карається згідно з девізово-правними постановами в'язницею або в особливо тяжких випадках тяжкою в'язницею до 10 років, а також грошовою карою до десятиразової суми вартостей, яких стосується каральна дія, або однією з цих кар.

2. Намагання є каральне.

3. Побіч кари можна конфіскувати грошові знаки, яких стосується каральна дія. Якщо не можна переслідувати або засудити ніякої означеної особи, то можна самостійно присудити конфіскату, оскільки є для цього інші передумови.

4. Компетентним судити є спеціальний суд.

§ 7. Хто береться за дії, яких метою є вживання до платежу банкнотів Польського Банку, карається в'язницею і грошовою карою або однією з цих кар, а в особливо тяж-

ких випадках тяжкою в'язницею. Застосовується § 6 уст. 3 і 4.

§ 8. Це розпорядження, за винятком § 7, який слід застосовувати від 1 серпня 1941 р., 12 год., набуває сили в день його оголошення.

Краків, 25 серпня 1941 р.

Генерал-Губернатор
ФРАНК

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про тимчасове користування землею і земельний лад
у Галицькій області**

з 12 вересня 1941 р.

Застерігаючи на майбутнє унормування відносин власності щодо хліборобських ґрунтів і земель у Галицькій області, на підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую так:

§ 1. 1. Відносини господарювання й користування хліборобськими ґрунтами і землями, що існують у момент, коли це розпорядження набуває сили, залишаються покищо без зміни.

2. До хліборобських земель у розумінні цього припису належать також землі, вживані для городництва, плекання винограду і для садівництва чи рибальства, а також хліборобські побічні підприємства. Хліборобськими побічними підприємствами вважаються такі підприємства, які є в безпосередньому територіальному та господарському зв'язку з хліборобською управною площею.

§ 2. 1. Хто дотепер співпрацював при господарюванні хліборобськими ґрунтами як керівник підприємства або іншим способом, є зобов'язаний виконувати це також у майбутньому в такому самому розмірі. Винятки вимагають дозволу окружного старости (Земельної інспекції).

2. Керівник громади має дбати про те, щоб уся придатна для хліборобства земля була оброблювана. З цією метою він може приділити необроблювану землю здатним до оброблювання особам або притягнути до господарювання членів своєї громади.

§ 5. 1. Хто самовільно змінює існуючі відносини господарювання чи користування землею або хто не виконує накладеного § 2 уст. 1 обов'язку, карається в'язницею і грошовою карою або однією з цих кар.

2. Губернатор (Земельний Уряд) повинен позбавити користування землею й виключити зі всякого приділу землі осіб, яких покарано згідно з уст. 1.

3. На громади, в яких не виконуються обов'язки, означені в § 2 уст. 2, Губернатор (Земельний Уряд) може накласти гривну, яку розкладається на всіх або на поодиноких мешканців громади.

§ 7. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

Київ, 12 вересня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про переведення промислової реєстрації підприємств
у Генерал-Губернаторстві**

з 3 жовтня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. У Генерал-Губернаторстві переводиться промислова реєстрація підприємств.

§ 2. 3. Особи, яким доручено переведення промислової реєстрації підприємств, є зобов'язані зберігати в тайні поодинокі дані, що їх подали інформатори.

§ 3. 1. При головному дізнанні слід розпитати про державну, національну і расову приналежність власника або керівника підприємства, рід виконуваного промислу або виконуваної діяльності, рід продуктів і товарів, які він виробляє, обробляє чи якими торгує, кількість осіб, зайятих у підприємстві, кількість моторових машин і возів, форму підприємства, правну форму, а також про оборот підприємства.

§ 4. 1. Хто свідомо незгідно з правдою відповідає на запитання, на яке він зобов'язаний відповісти згідно з цим розпорядженням, або хто відмовляється відповісти на таке запитання, карається в'язницею до одного року і грошовою карою або однією з цих кар.

2. Так само карається той, хто порушує обов'язок зберігати тайну згідно з § 2 уст. 3.

3. Карне переслідування відповідно до уст. 1 і 2 має місце тільки на внесення Уряду Генерал-Губернаторства (Статистичного Уряду). Внесення можна взяти назад.

Краків, 3 жовтня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про воєнно-полонених в Генерал-Губернаторстві

з 23 жовтня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. Забороняється всім мати будь-які зносини з полоненими.

2. Дозволяються зносини, оскільки вони є необхідною умовою виконання службового чи професійного обов'язку або трудового відношення воєнно-полонених. Але в цьому випадку зносини треба обмежити до найбільш необхідного.

§ 2. Хто одержить відомість про втечу воєнно-полоненого, повинен негайно донести про це найближчій урядовій установі Збройної Сили або Поліції.

§ 3. 1. Хто допомагає воєнно-полоненим утекти або будь-яким способом полегшує їх втечу, зокрема даючи кривку, одягу, харчі або інформації, карається в'язницею, а в тяжких випадках тяжкою в'язницею.

2. Так само карається того, хто діє проти постанов §§ 1 і 2.

§ 4. 1. Компетентними судити є спеціальні суди.

2. Компетенція військових судів згідно з розпорядженням про військове судівництво щодо цивільних осіб у Генерал-Губернаторстві з 26 січня 1940 р. (ДРГГ I стор. 41) цим не порушується.

§ 5. На громади, в яких буде стверджене діяння проти цього розпорядження, Губернатор області може наложити в необмеженому розмірі грошову кару, яка має бути розкладена на всіх чи на поодиноких мешканців громади. Карне справування проти вчинника цим не порушується.

§ 6. Це розпорядження набуває сили 1 листопада 1941 р. Краків, 23 жовтня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

3 РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про введення довідки для осіб німецького походження
в Генерал-Губернаторстві**

з 29 жовтня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. Особа німецького походження може на свою заяву або на внесення німецької влади одержати через компетен-

тного для її місця проживання окружного (міського) старосту довідку, в якій стверджується німецьке походження цієї особи.

2. Для обґрунтування наведених у заяві обставин треба подати докази.

3. Блада, що видає довідки, вирішує остаточно після перевірки заяви і поданих доказів.

§ 2. У розумінні цього розпорядження особою німецького походження є той, хто має німецьких предків, але не має німецького громадянства або пізнавальної довідки для осіб німецької національності (розпорядження про введення пізнавальної довідки для осіб німецької національності в Генерал-Губернаторстві з 26 січня 1940 р. ДРГГ I стор. 36).

§ 3. Також ненімець, який є одружений з німцем, може на свою заяву одержати довідку згідно з § 1, оскільки подружнє співжиття триває і з нього походять діти, які ще живуть.

§ 4. 1. Хто виманює для себе передбачену в § 1 довідку, карається тяжкою в'язницею. Намагання вчинку карається як доконаний учинок.

2. Компетентним судити є спеціальний суд.

§ 7. Це розпорядження набуває сили 15 листопада 1941 р. Краків, 29 жовтня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

3 РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про рух з територією Генерал-Губернаторства

з 29 жовтня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. Хто вступає на територію Генерал-Губернаторства або її полишає, потребує спеціального дозволу.

§ 4. 1. Хто без спеціального дозволу безправно вступає на територію Генерал-Губернаторства або її полишає, карається згідно з розпорядженням про карно-адміністративне справування в Генерал-Губернаторстві з 13 вересня 1940 р. (ДРГГ I стор. 300), якщо іншими постановами не передбачена вища кара.

2. Постанову про покарання видає окружний (міський) староста.

3. Якщо покарання в порядку карно-адміністративного справування є недостатнім, то окружний (міський) староста передає справу німецькій обвинній владі. Суд може присудити в'язницю і грошову кару до 5.000 злотих або одну з цих кар.

§ 6. Це розпорядження набуває сили 15 листопада 1941 р. Краків, 29 жовтня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

3 РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про перепис худоби в Генерал-Губернаторстві
з 25 листопада 1941 р.**

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. Щороку відбувається в Генерал-Губернаторстві загальний перепис худоби.

2. Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Прохарчування і Хліборобства) визначує запорядженням день і обсяг перепису.

§ 6. 1. Держці худоби, а також інші особи, від яких вимагають інформацій при переписах і дізнаннях, є зобов'язані продовж установленого речення подати вимагані дані та інформації.

2. Реєстраторам слід дозволити оглядати стайні та приміщення, в яких тримається або можна тримати худобу.

3. Ветеринарно-поліційні накази, що обмежують особовий рух, мають чинність також щодо реєстраторів. Держці худоби повинні звернути реєстраторам увагу на існуючі накази.

§ 7. Особи, яким довірено переведення переписів і дізнань, є зобов'язані зберігати в тайні дані, що стали їм відомі, про стан тварин, устаткування та відносини підприємства. Слід спеціально звернути на це увагу реєстраторам при їх настановленні.

§ 8. 1. В'язницею до одного року і грошовою карою або однією з цих кар карається той,

- 1) хто вмисно не виконує чи виконує несвоєчасно обов'язок, означений у § 6 уст. 1 або подає свідомо неправдиві чи неточні дані,
- 2) хто всупереч приписам § 6 уст. 2 відмовляється дозволити реєстраторам оглядати стайні та інші приміщення.

У випадках уст. 1 т. 1 можна держця худоби засудити, крім кари, на конфіскацію худоби, якої існування він свідомо затаїв, хоч би худоба йому не належала.

2. Так само карається той, хто порушує обов'язок зберігання тайни згідно з § 7.

§ 10. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

Краків, 25 листопада 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

3 РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про посідання зброї в Генерал-Губернаторстві

з 26 листопада 1941 р.,

в редакції, змінений розпорядженням з 13 травня 1942 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. Забороняється посідати вогнепальну зброю, амуніцію, ручні гранати та вибухові засоби без спеціального урядового дозволу. Хто дістане в своє посідання такі предмети, має негайно віддати їх найближчій німецькій поліційній установі.

2. Уповноважується Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Внутрішнього Управління) видавати наказом приписи про дозвіл посідати названі в уст. 1 предмети.

§ 2. Ненімці, які безправно посідають вогнепальну зброю, амуніцію, ручні гранати або вибухові засоби, караються смертю.

§ 3. Хто одержить відомість про те, що ненімець безправно посідає вогнепальну зброю, амуніцію, ручні гранати чи вибухові засоби, або про те, що донебудь без відома влади є вогнепальна зброя, амуніція, ручні гранати чи вибухові засоби, яких посідач йому невідомий, карається смертю, якщо занехає донести негайно про це владі.

§ 4. 1. Замість смертної кари слід присудити тяжку в'язницю або в'язницю, якщо віддача (§ 1 уст. 1 реч. 2) мала місце хоч із запізненням, але добровільно, заки ввійшов донос на вчинника або заки розпочато проти нього слідство.

2. Так само полегшується кару тоді, коли перед донесенням або початком слідства додатково зроблено донос згідно з § 3 так вчасно, що влада вийде в посідання предметів, заки повстане шкода.

§ 4а. Хто діє всупереч приписам § 1 уст. 1 або виданим на підставі § 1 уст. 2 наказам, карається в'язницею і грошовою карою або однією з цих кар, оскільки не треба застосовувати §§ 2 і 4.

§ 5. 1. Судить у випадках § 2 і § 3 наглий суд (§§ 11 і 12 розпорядження про боротьбу з насильницькими діями в Генерал-Губернаторстві з 31 жовтня 1939 р., ДРГГ стор. 10, зі змінами згідно з статтею 1 другого розпорядження про боротьбу з насильницькими діями в Генерал-Губернаторстві

з 26 листопада 1941 р., ДРГГ стор. 663), а у випадках § 4 і § 4а — спеціальний суд.

2. У всіх випадках протидіяння можна наказати конфіскату предметів, яких стосується каральна дія, без огляду на те, чи вони належать учинникові або співучасникові. Цей захід може бути присуджений самостійно, якщо переслідування не можна перевести.

§ 6. Це розпорядження діє в Галицькій області та в прилучених до Краківської області громадах, які колись належали до Галицької області, з такими постановами:

- 1) хто предмети, яких посідання згідно з § 1 уст. 1 реч. 1 є заборонене, віддасть до 15 грудня 1941 р., не підлягає карі.
- 2) § 3 набуває сили щойно з 16 грудня 1941 р.

§ 7. 1. Це розпорядження набуває сили 1 грудня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ про картелі в Генерал-Губернаторстві з 4 грудня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Картелі.

§ 1. Об'єднання підприємств на підставі порозуміння чи наказу влади, які містять зобов'язання про продукцію, збут або застосування ділових умов (картелі), підлягають постановам цього розпорядження без обмеження.

Карні постанови.

§ 13. 1. Хто діє всупереч приписам цього розпорядження, карається порядковою карою до 100.000 злотих за кожний випадок протидіяння. Карне рішення видає Уряд Генерал-Губернаторства.

2. Рішення Уряду Генерал-Губернаторства є остаточне.
3. Порядкову кару стягають податкові уряди.
4. Якщо порядкова кара видається недостатньою, то Уряд Генерал-Губернаторства передає справу німецькій Обвинній владі.
5. Суд може присудити в'язницю і грошову кару до необмеженого розміру або одну з цих кар.

Кінцеві постанови.

§ 14. 1. Це розпорядження набуває сили 1 січня 1942 р.
Краків, 4 грудня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ про прописування в Генерал-Губернаторстві

з 17 грудня 1941 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р.
(Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Загальний обов'язок пропису.

§ 1. 1. Хто в будь-якій громаді, що лежить у Генерал-Губернаторстві, спроваджується до мешкання або до іншого приміщення, є зобов'язаний продовж трьох днів після спровадження до мешкання чи приміщення записатися у прописної влади. Це діє також при зміні мешкання в межах громади.

2. Хто випроваджується з мешкання чи з іншого приміщення та одночасно покидає громаду, є зобов'язаний наперед виписатися у прописної влади, подаючи своє нове приміщення чи своє місце перебування.

3. Хто покидає громаду, в якій він перебуває, на час довший як два місяці, зберігаючи своє дотеперішнє мешкання чи приміщення, є зобов'язаний негайно повідомити про це

пропису владу, подаючи своє нове місце перебування. У громаді, яку він відвідує, він зобов'язаний записатися продовж визначеного в уст. 1 речення.

4. Щодо дітей до 15 років, які мешкають в домі батьків, зобов'язаним прописувати є голова домашнього господарства. Якщо дитина не мешкає у батьків, то зобов'язаним прописувати є житлодавець. Щодо позбавлених правної дієздатности зобов'язаним прописувати є законний представник.

5. Співзобов'язаними до пропису у випадках, означених в уст. 1 і 2, є, щодо всіх мешканців будинку, домовласник або домоуправитель, а щодо осіб, які в нього мешкають — житлодавець.

Карні і кінцеві приписи.

§ 8. 1. Хто діє всупереч цьому розпорядженню або виданим до нього наказам, карається на підставі розпорядження про карно-адміністративне справування з 13 вересня 1940 р. (ДРГГ I стор. 300).

2. Карне рішення видає окружний (міський) староста.

3. Якщо покарання в порядку карно-адміністративного справування видається недостатнім, то окружний (міський) староста спрямовує справу до німецької обвинної влади. Суд може присудити в'язницю і грошову кару до 10.000 злотих або одну з цих кар.

§ 10. 1. Це розпорядження набуває сили 1 квітня 1942 р. Краків, 17 грудня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

**про примус показувати довідки в Генерал-Губернаторстві
з 17 грудня 1941 р.**

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. У Генерал-Губернаторстві всі особи понад 15 років є зобов'язані кожночасно на вимогу влади показати урядову довідку зі світлинною (пашпорт, пізнавальну довідку, особисту довідку).

2. Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Внутрішнього Управління) видає адміністративним порядком потрібні виконавчі постанови.

§ 2. 1. Хто порушує припис § 1 уст. 1, карається згідно з розпорядженням про карно-адміністративне справування в Генерал-Губернаторстві з 13 вересня 1940 р. (ДРГГ I стор. 300).

2. Карне рішення видає окружний (міський) староста.

3. Якщо покарання в порядку карно-адміністративного справування видається недостатнім, то окружний (міський) староста спрямовує справу до німецької обвинної влади. Суд може присудити в'язницю і грошову кару до 10.000 злотих або одну з цих кар.

§ 3. Це розпорядження набуває сили 1 січня 1942 р.

Краків, 17 грудня 1941 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

НАКАЗ

про виконання радіорозпорядку в Галицькій області

з 24 грудня 1941 р.

На підставі § 2 розпорядження про Адміністрацію Пошт і Телеграфів у Галицькій області з 1 серпня 1941 р. (ДРГГ стор. 449), для виконання в Галицькій області радіорозпорядку з 13 квітня 1940 р. (ДРГГ I стор. 167) наказую:

Єдиний параграф.

1. Усі влаштовання, призначені для приймання радіопередач при допомозі іскри чи дроту (напр. радіоприймачі,

сполуки гучномовців, слухавок чи підсилювачів з радіоприймачами, включаючи антени) повинні бути зголошені, також і тоді, коли їх не вживається. Приладдя треба зголосити на письмі з проминенням 31 січня 1942 р. у належній поштовій установі. Блянки для зголошень поштові установи видають безплатно. Хто після цього моменту посідатиме або вживатиме радіоприладдя і т. д., не маючи важного радіодозволу від Німецької Пошти Сходу, вважатиметься потайним слухачем і каратиметься в'язницею не нижче 6 місяців, оскільки інші приписи не загрожують вищою карою.

2. Якщо зголошення зроблено своєчасно, той, хто зголосив, одержує від належного поштового уряду посвідку про своєчасне зголошення й може надалі посідати або вживати радіоприймальне приладдя і т. д. до часу вручення дозволу. Радіоплати (4 зл. місячно) слід вносити, почавши від 1 січня 1942 р. Ближчі інформації дають поштові установи.

3. Всі видані до 1 січня 1942 р. дозволи і посвідки на задержання і вживання радіоприймальних споруд визнаються неважними.

Краків, 24 грудня 1941 р.

**Керівник Головного Відділу Пошти
в Уряді Генерал-Губернаторства
Д-р ЛЯВКСМАН**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про господарювання деревом і побічними лісними продуктами в Генерал-Губернаторстві

з 16 січня 1942 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. Господарювання деревом (деревна сировина та пило-матеріал), деревними відпадками та побічними лісними продуктами, включаючи лісне насіння та лісні розсадники,

виконує Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Лісів).

§ 2. Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Лісів) уповноважується видавати до цього розпорядження накази.

§ 3. 1. Хто діє всупереч виданим до цього розпорядження наказам, карається порядковою карою до 20.000 злотих за кожний випадок протидіяння.

2. Карне рішення видає Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Лісів).

3. Порядкову кару стягають податкові уряди.

4. Якщо порядкова кара видається недостатньою, то Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Лісів) передає справу німецькій обвинній владі.

5. Суд може присудити в'язницю та грошову кару до необмеженого розміру або одну з цих кар.

§ 4. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

Краків, 16 січня 1942 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про введення гірничо-правних приписів у Галицькій області

з 16 січня 1942 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

СТАТТЯ II

Гірничі привілеї і копальняні паї.

§ 1. Права добування нафти (земного олію), земного газу, земного воску та асфальту, а також каміння, яке Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Господарства)

з огляду на наявність у ньому бітуму (земної смоли) визнав здатним для технічного використання, займаються в користь Генерал-Губернаторства, оскільки ці права вже не забезпечені згідно з § 1 розпорядження про тимчасове забезпечення всього радянського державного майна в Галицькій області з 1 серпня 1941 р. (ДРГГ стор. 447).

§ 2. Майбутнє пошукування та добування названих у статті 1 уст. 1 розпорядження про гірниче право з 29 листопада 1939 р. (Вісн. Зак. П. Р. ч. 85 поз. 654) мінералів, включаючи нафту (земний олій), земний газ, земний віск і асфальт, а також каміння, яке Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Господарства) з огляду на наявність у ньому бітуму визнав придатним для технічного використання в Генерал-Губернаторстві, залишається застереженим для Генерал-Губернаторства.

§ 3. 1. Забороняється набувати на підставі правочинів гірничі поля та концесії на добування означених у § 2 мінералів. Правочини, складені після 1 серпня 1941 р. год. 12, є неважні.

2. Це стосується також перенесення часток в експлуатаційних товариствах.

§ 4. 1. Хто діє всупереч приписам §§ 1—3, карається в'язницею і грошовою карою до необмеженого розміру або однією з цих кар.

2. У тяжких випадках можна присудити тяжку в'язницю.

3. Компетентним судити є спеціальний суд.

СТАТТЯ III

Кінцеві приписи.

Це розпорядження застосовується від 1 серпня 1941 р., год. 12.

Краків, 16 січня 1942 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

3 РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про дізнання в справі користування землею в Генерал-Губернаторстві

з 4 березня 1942 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. Кожного року в Генерал-Губернаторстві переводяться дізнання в справі користування землею.

2. Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Прохарчування і Хліборобства) встановляє запорядженням день і розмір дізнань.

§ 6. 1. Господарі ґрунтів, уживаних для хліборобства, лісогосподарства, городництва, плекання винограду, а також інші особи, від яких вимагають інформацій при дізнаннях, є зобов'язані подати продовж установленого реченця вимагані інформації.

2. Особам, які переводять дізнання, слід дозволити оглядати ґрунти, які можна вживати для хліборобства, лісогосподарства, городництва або плекання винограду, та будинки, призначені для господарювання ґрунтами.

§ 7. Особи, яким доручено переведення дізнань, є зобов'язані зберігати в тайні дані, які стали їм відомими при переведенні дізнань. Слід спеціально звернути на це увагу цих осіб при їх настановленні.

§ 8. 1. В'язницею до одного року і грошовою карою або однією з цих кар карається той, хто:

- 1) вмисно не виконує обов'язку, означеного в § 6 уст. 1, або подає неправдиві чи неповні дані;
- 2) вмисно несвоєчасно виконує обов'язок, означений § 6 уст. 1;
- 3) всупереч приписам § 6 уст. 2 відмовляється дозволити особам, що переводять дізнання, оглядати ґрунти, будинки та устаткування підприємства.

2. Так само карається той, хто порушує обов'язок зберігати тайну згідно з § 7.

3. У випадках, означених в уст. 1 т. 1, можна побіч кари присудити конфіскату цілої хліборобської ґрунтової посілости або її частин.

§ 10. Це розпорядження набуває сили в день 15 березня 1942 р.

Краків, 4 березня 1942 р.

**Генерал-Губернатор
Заст. БЮЛЕР**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ **про користування особовими автомобілями**

з 10 березня 1942 р.

Фюрер наказом із 16 січня 1942 р. про користування особовими автомобілями між іншим постановив:

„Особовими автомобілями можна користуватися в публічній службі, в господарському житті, а також в іншому русі тільки для виконання важливих або вирішальних з воєнного погляду завдань і важливих з життєвого погляду завдань. Користування забороняється також і в згаданих випадках, якщо без небезпеки для завдання мета подорожі може бути досягнена публічним засобом сполучення. Саме заощадження часу не виправдує користання. Це зокрема стосується також поїздок на великі віддалі. Всі поїздки, які не служать вказаним у реч. 1 завданням, уважаються за приватні поїздки і є тому в усякому випадку заборонені. Так само заборонені без винятку всякі поїздки, які відбуваються з огляду на вигоду. Це розпорядження діє також у Генерал-Губернаторстві“.

До цього, на підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077), в порозумінні з міністром шляхів сполучення Німецької Держави, розпоряджую:

§ 1. Уряд Генерал-Губернаторства (Головний Відділ Внутрішнього Управління) уповноважується для виконання наказу Фюрера з 16 січня 1942 р. видати дальші накази для користувачів особовими автомобілями, які не належать до Збройної Сили, адміністрації й Партії. Для користувачів особовими автомобілями Збройної Сили, адміністрації й Партії діють окремі приписи.

§ 2. Хто діє всупереч запорядженню Фюрера або виданим для його виконання згідно з § 1 реч. 1 дальшим наказам, карається в'язницею або грошовою карою не нижче 1.000 злотих.

§ 3. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

Краків, 10 березня 1942 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

для охорони від тяжких злочинців і навиклих злочинців
з 20 березня 1942 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

§ 1. 1. Щодо злочинця, який був ненімецькими судами так тяжко або так часто покараний, що його слід уважати сталою небезпекою для загалу, слід застосувати запобіжний арешт.

2. Такого злочинця можна засудити на смертну кару, якщо цього вимагає охорона загалу або потреба справедливої відплати.

§ 2. Компетентними судити є спеціальні суди.

Краків, 20 березня 1942 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про оборот арендною землею в Генерал-Губернаторстві

з 24 березня 1942 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Карний припис.

§ 11. 1. Карається той, хто з наміром господарювати хліборобським чи лісогосподарським ґрунтом або з наміром віддати для господарювання,

- 1) не подає до затвердження правочинів, які вимагають такого затвердження;
- 2) намагається виманити затвердження;
- 3) не виконує або недостатньо виконує обов'язок інформації (§ 5 уст. 2).

2. Карне рішення видає окружний (міський) староста.

3. Якщо покарання в порядку карно-адміністративного справування видається недостатнім, то окружний (міський) староста передає справу німецькій обвинній владі.

4. Суд може засудити на в'язницю та грошову кару в необмеженому розмірі або на одну з цих кар.

Набуття сили.

§ 13. Це розпорядження набуває сили в день його оголошення.

Краків, 24 березня 1942 р.

Генерал-Губернатор
ФРАНК

З РОЗПОРЯДЖЕННЯ

про Будівельну Службу в Генерал-Губернаторстві

з 22 квітня 1942 р.

На підставі § 5 уст. 1 декрету Фюрера з 12 жовтня 1939 р. (Вісн. Зак. Нім. Держ. I стор. 2077) розпоряджую:

Мета й завдання.

§ 1. Будівельна Служба має завдання виконувати загальнокорисні або важливі з державно-політичного погляду роботи і подавати допомогу при катастрофах.

Обов'язок будівельної служби.

§ 2. 1. Зобов'язаними до будівельної служби є всі німецькі мешканці Генерал-Губернаторства віком від 18 до 60 років, за винятком чужинців, жидів і циган.

Кримінальні кари і гривни.

§ 8. 1. Хто намагається ухилитися від обов'язку будівельної служби або перешкоджає другому виконувати його обов'язок будівельної служби, хто закликає чи підмовляє до порушення обов'язку будівельної служби або хто дає приміщення чи утримання зобов'язаному до будівельної служби, який ухилився від обов'язку будівельної служби, підлягає карі.

2. Карає окружний (міський) староста згідно з розпорядженням про карно-адміністративне справування з 13 вересня 1940 р. (ДРГГ I стор. 300). Якщо адміністративна кара є недостатньою, то окружний (міський) староста передає справу німецькій обвинній владі. Суд може присудити грошову кару і в'язницю або одну з цих кар, а в тяжких випадках замість кари в'язниці — тяжку в'язницю або смертну кару.

3. Якщо в межах будь-якої громади повторюються порушення уст. 1, то окружний (міський) староста може накласти на громаду грошову кару до необмеженого розміру, яка розкладається на всіх або на поодиноких мешканців громади. Це не припиняє карного справування проти вчинників.

Набуття сили.

§ 9. 1. Це розпорядження набуває сили 1 травня 1942 р.

2. Зі спливом дня 30 квітня 1942 р. втрачає силу розпорядження про Будівельну Службу в Генерал-Губернаторстві з 1 грудня 1940 р. (ДРГГ I стор. 359).

Київ, 22 квітня 1942 р.

**Генерал-Губернатор
ФРАНК**

З КАРНОГО КОДЕКСУ ДЛЯ НІМЕЦЬКОЇ ДЕРЖАВИ

з 15 травня 1871 р.

Переклав Петро Коструба.

ПЕРША ЧАСТИНА

Про карання злочинів, проступків і переступів узагалі.

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

Кари.

§ 13. Смертну кару слід виконувати, відрубуючи голову¹.

§ 14. 1. Кара тяжкої в'язниці є досмертна або часова.

2. Найвищий розмір часової кари тяжкої в'язниці є п'ятнадцять років, найменший її розмір — один рік.

3. Де закон виразно не загрожує досмертною карою тяжкої в'язниці, там вона є часова.

§ 15. 1. Засуджених на кару тяжкої в'язниці слід у карній установі притягати до введених там робіт.

2. Їх можна вживати також до праці поза межами установи, зокрема до публічних робіт або таких, що над ними має нагляд орган державної влади.

Такий рід праці допускається тільки тоді, коли в'язні є відокремлені від інших, вільних робітників.

§ 16. 1. Найвищий розмір кари в'язниці є п'ять років, найменший її розмір — один день.

2. Засудженим на кару в'язниці можна у в'язниці дати працю, відповідну до їхніх здібностей і відносин; на їх бажання треба їм дати таку працю.

3. § 15 уст. 2 застосовується.

¹ До цього постановляє § 2 закону про присуд і виконання смертної кари з 29 березня 1933 р. (В. З. Н. Д. I стор. 151):

Коли когось засудили на смертну кару за злочин проти публічної безпеки, то Уряд Німецької Держави... може наказати, щоб виконання відбулося через повішення.

§ 17. 1. Фортечно ув'язнення є досмертне або часове.

2. Найвищий розмір часового фортечного ув'язнення є п'ятнадцять років, найменший його розмір — один день.

3. Де закон виразно не загрожує досмертним фортечним ув'язненням, там воно є часове.

4. Кара фортечного ув'язнення полягає в позбавленні волі з наглядом над заняттям і життям ув'язненого. Вона виконується в фортецях, підпорядкованих міністрові оборони Німецької Держави¹.

§ 18. 1. Найвищий розмір арешту є шість тижнів, найменший його розмір — один день.

2. Кара арешту полягає в звичайному позбавленні волі.

§ 19. 1. При карах позбавлення волі день рахується за двадцять чотири години, тиждень за сім днів, місяць і рік за календарним часом.

2. Час тривання кари тяжкої в'язниці можна обраховувати тільки на повні місяці, час тривання інших кар позбавлення волі — тільки на повні дні.

§ 20. Де закон дозволяє вибирати між тяжкою в'язницею або в'язницею і фортечним ув'язненням, там можна присудити фортечно ув'язнення тільки тоді, коли вчинок не був спрямований проти добра народу, а вчинник діяв виключно з чесних спонук.

§ 20 а. 1. Коли хтось, хто вже був двічі правосильно засуджений, новим умисним учинком заслужить кару позбавлення волі, а загальна оцінка вчинків виявить, що він є небезпечним навиклим злочинцем, тоді слід, оскільки за новий учинок не загрожує тяжча кара, присудити тяжку в'язницю до п'яти років, а якщо новий учинок і без цього загострення кари був би злочином, то тяжку в'язницю до п'ятнадцяти років. Кару загострюється при передумові, що обидва попередні засуди видано за злочин або вмисний

¹ Тепер: „Верховному Командуванню Збройної Сили“.

проступок та що кожним із них присуджено смертну кару, тяжку в'язницю або в'язницю не менше шести місяців.

2. Коли хтось допустився щонайменше трьох умисних учинків, а загальна оцінка вчинків виявить, що він є небезпечним навиклим злочинцем, то суд може щодо кожного окремого вчинку, за який мають судити, так само загострити кару також тоді, коли інші названі в уст. 1 передумови не мали місця.

3. Давніший засуд не береться на увагу, якщо від часу, коли він набув правної сили, до наступного вчинку проминуло більше, як п'ять років. Давніший учинок, щодо якого ще не було правосильного засуду, не береться на увагу, якщо від нього до наступного вчинку проминуло більше, як п'ять років. У реченець не враховується час, у якому вчинник відбуває кару позбавлення волі або його з наказу влади тримають у закладі.

4. Засуд за кордоном має таке саме значення, як краєвий, якщо вчинок, за який засуджено, був би також за німецьким правом злочином або вмисним проступком.

§ 21. Восьмимісячну кару тяжкої в'язниці слід уважати за однозначну з однорічною карою в'язниці, восьмимісячну кару в'язниці — за однозначну з однорічним фортетчним ув'язненням.

§ 22. 1. Кара тяжкої в'язниці і кара в'язниці можуть бути, як щодо цілого часу присудженої кари, так і щодо її частини, виконані через самотнє ув'язнення таким чином, що в'язня увесь час держать окремо від інших в'язнів.

2. Самотнє ув'язнення не може без згоди в'язня тривати довше, як три роки.

§ 23. Засуджених на довшу кару тяжкої в'язниці або в'язниці можна, коли вони відбули три четвертини — але не менше року — накладеної на них кари, а також у тому часі добре поводитись, за їх згодою тимчасово звільнити.

§ 24. 1. Тимчасове звільнення можна кожночасно відкликати, якщо звільнений погано поводить ся або діє всупереч зобов'язанням, покладеним на нього при звільненні.

2. Відкликання має такий наслідок, що час, який сплив від тимчасового звільнення до поновного припровадження, не враховується у встановлений реченець кари.

§ 25. 1. Рішення про тимчасове звільнення і про відкликання видає найвища наглядна влада юстиції. Перед рішенням про звільнення треба вислухати управу в'язниці.

2. Поліційна влада місцевости, де перебуває звільнений, може видати наказ про тимчасове задержання тимчасово звільненого, коли це необхідне для публічного добра. По рішення щодо остаточного відкликання треба звернутися негайно.

3. Якщо тимчасове задержання допровадить до відкликання, то вважається, що воно сталося в день задержання.

§ 26. Якщо встановлений реченець кари сплив, а тимчасового звільнення не відкликано, то кара позбавлення волі вважається відбутою.

§ 27. 1. Грошову кару слід визначувати в німецьких марках.

2. Вона становить:

- 1) щодо злочинів і проступків, оскільки не загрожено або не загрожується вищими сумами або грошовою карою до необмеженого розміру, — щонайменше три нім. марки і щонайбільше десять тисяч нім. марок;
- 2) щодо переступів — щонайменше одну нім. марку, оскільки не загрожено або не загрожується вищою мінімальною сумою, і щонайбільше сто п'ятдесят нім. марок.

3. Приписи уст. 2 не мають чинности, оскільки загрожена кара становить багатократність, однократність або частку означеної суми. Якщо вона не визначена в нім. марках, то для визначення грошової кари треба її перерахувати на нім. марки.

§ 27 а. При злочині або проступку, що впливає з користолюбства, можна грошову кару підвищити на сто тисяч нім. марок і можна таку грошову кару присудити побіч кари позбавлення волі також у таких випадках, де закон не загрожує грошовою карою.

§ 27 б. 1. Коли проступком або переступом, за які грошова кара сама по собі не допускається взагалі або тільки побіч кари позбавлення волі, заслужено кару позбавлення волі на менше від трьох місяців, то замість кари позбавлення волі слід присудити грошову кару (§§ 27, 27 а), якщо мету покарання можна досягнути через грошову кару.

§ 27 в. 1. При вимірі грошової кари треба зважати на матеріяльні відносини вчинника.

2. Грошова кара повинна перевищати заплату, яку вчинник одержав за вчинок, і зиск, який він мав від цього вчинку.

3. Якщо законного максимального розміру для цього не досить, то його можна перевищити.

§ 28. 1. Якщо з уваги на матеріяльні відносини засудженого не можна вимагати, щоб він зараз заплатив грошову кару, то суд повинен дозволити йому на сплату в певному реченні або означеними частковими сумами.

2. Суд може надати ці пільги також після вироку. Він може додатково змінювати свої рішення. Якщо засуджений не сплачує вчас часткових сум, або якщо його матеріяльні відносини посутньо покращають, то суд може відкликати пільгу.

§ 28 а. 1. Оскільки грошової кари не сплачують, то її слід стягнути.

2. Спроби стягнути грошову кару можна не робити, якщо можна певно передбачати, що її не можна буде стягнути з рухомого майна засудженого.

§ 28 б. 1. Влада, що переводить примусове виконання, може дозволити засудженому відробити нестягальну грошову кару вільною працею.

§ 29. 1. Нестягальну грошову кару замінюється при злочинах і проступках в'язницею або, коли побіч грошової кари присуджено тяжку в'язницю, то тяжкою в'язницею, а при переступах — арештом. Також при проступках можна грошову кару замінити на арешт, коли загрожено самою грошовою карою або коли нею загрожено на першому місці чи на вибір побіч арешту.

2. Час заступної кари є щонайменше один день, при в'язниці чи тяжкій в'язниці щонайбільше один рік, при арешті щонайбільше шість тижнів. Якщо побіч грошової кари на вибір загрожено карою позбавлення волі в меншому розмірі, то заступна кара не може перевищати її максимального розміру. Заступну кару можна вимірювати тільки повними днями.

3. Поза тим міра заступної кари визначається за вільним розсудом суду.

4. У випадках, передбачених § 27 б, заступною карою є заслужена кара позбавлення волі.

5. Засуджений може кожночасно відвернути виконання заступної кари, вплачуючи ту суму грошової кари, яка ще має бути заплачена.

6. Якщо грошова кара не може бути стягнена без вини засудженого, то суд може наказати, що виконання заступної кари не відбудеться.

§ 30. Зі спадщини можна стягати грошову кару тільки тоді, коли вирок набув правової сили за життя засудженого.

§ 31. 1. Засуд на кару тяжкої в'язниці має, силою самого права, своїм наслідком тривалу нездатність до служби в Армії і Фльоті¹ Німецької Держави, а також тривалу нездатність виконувати публічні уряди.

2. До публічних урядів у розумінні цього карного закону належить теж адвокатура, правна оборона і нотаріят, а також обов'язки присяжних суддів і засідателів.

¹ Тепер також Авіації.

§ 32. 1. Побіч смертної кари і кари тяжкої в'язниці можна засудити також на втрату почесних громадянських прав; побіч кари в'язниці тільки тоді, коли час присудженої кари є не коротший від трьох місяців, і закон виразно допускає втрату почесних громадянських прав, або коли кару в'язниці присуджено, приймаючи пом'якшуючі обставини, замість кари тяжкої в'язниці.

2. Час цієї втрати триває при часовій карі тяжкої в'язниці щонайменше два і щонайбільше десять років, а при карі в'язниці — щонайменше рік і щонайбільше п'ять років.

§ 33. Позбавлення почесних громадянських прав має своїм наслідком тривалу втрату прав, що їх засуджений одержав із публічних виборів, а також тривалу втрату публічних урядів, достоїнств, звань, орденів і почесних відзнак.

§ 34. Позбавлення почесних громадянських прав має далі своїм наслідком нездатність, у визначеному у вирокові часі,

- 1) носити краєву кокарду;
- 2) вступати в Армію і Флоту¹ Німецької Держави;
- 3) осягати публічні уряди і достоїнства, одержувати звання, ордени і почесні відзнаки;
- 4) у публічних справах голосувати, вибирати чи бути вибраним або виконувати інші політичні права;
- 5) бути свідком при складанні документів;
- 6) бути опікуном, співопікуном, піклувальником, дорадником матері, членом родинної ради або куратором, хіба що йде про родичів у низовій лінії, а опікунча влада чи родинна рада дасть дозвіл.

§ 35. 1. Побіч кари в'язниці, з якою взагалі могло б бути сполучене позбавлення почесних громадянських прав, можна присудити нездатність виконувати публічні уряди на час від одного до п'яти років.

2. Позбавлення здатності виконувати публічні уряди має своїм наслідком, силою самого права, тривалу втрату виконуваних урядів.

¹ Тепер також Авіацію.

§ 36. 1. Позбавлення почесних громадянських прав і здатности виконувати публічні уряди набуває чинности від правосильности вироку. Його реченець рахується від дня, коли кара позбавлення волі, побіч якої присуджено позбавлення (прав чи здатности), була відбута, задавнилася або її подаровано. Якщо побіч кари наказано також сполучений із позбавленням волі захід безпеки і поправи, то реченець рахується щойно від дня, коли цей захід закінчився.

2. Якщо по спливі часу проби засудженому цілком або частинно подаровано кару, або закінчився сполучений із позбавленням волі захід безпеки і поправи, то час проби враховується в реченець.

§ 37. (викреслено).

§ 38. 1. Побіч кари позбавлення волі можна, у передбачених законом випадках, присудити допущенність поліційного нагляду.

2. Такий присуд надає вищій краєвій поліційній владі право, вислухавши управу в'язниці, віддати засудженого під поліційний нагляд на час не більше п'яти років.

3. Цей час рахується від дня, коли кара позбавлення волі була відбута, задавнилася або її подаровано.

§ 39. Поліційний нагляд має такі наслідки:

1) вища краєва поліційна влада може засудженому заборонити перебування в певних означених місцевостях;

2) (викреслено);

3) домові труси не підлягають жодним обмеженням щодо часу, в якому вони можуть відбуватися.

§ 40. 1. Предмети, що їх добуто через умисний злочин чи проступок або вжито чи призначено на те, щоб учинити вмисний злочин чи проступок, можна конфіскувати, оскільки вони належать учинникові або співучасникові.

2. Конфіскату треба присудити у вироківі.

§ 41. 1. Коли зміст письма, образа чи зображення є каральний, то у вироківі треба постановити, що всі примір-

ники, а також призначені для їх виробу пластинки і форми слід зробити нездатними до вжитку.

2. Проте цей припис стосується тільки примірників, що є в посіданні автора, друкаря, видавця, того, хто оплачує наклад, або книгаря, і прилюдно виставлених або прилюдно пропонованих примірників.

3. Якщо тільки частина письма, образа чи зображення є каральна, то треба, оскільки виділення є можливе, постановити, що зробити нездатними до вжитку слід тільки каральні місця і ту частину пластинок та форм, де є ці місця.

§ 42. Якщо у випадках з §§ 40 і 41 неможливо переслідувати або засудити означену особу, то приписані там заходи можна присудити самостійно.

Іа РОЗДІЛ

Заходи безпеки і поправи.

§ 42 а. Заходами безпеки і поправи є:

- 1) уміщення в лікувальному або піклувальному закладі,
- 2) уміщення в закладі для лікування п'яниць або в закладі для відзвичаєння,
- 3) уміщення в домі праці,
- 4) забезпечений арешт,
- 5) вихолощення небезпечних злочинців проти моральності,
- 6) заборона виконувати професію.

§ 42 б. 1. Коли хто zagrożену карою дію вчинив у стані неосудности (§ 51 уст. 1, § 58 уст. 1) або зменшеної осудности (§ 51 уст. 2, § 58 уст. 2), то суд наказує вмістити його в лікувальному або піклувальному закладі, якщо цього вимагає публічна безпека. Це не має чинности щодо переступів.

2. У випадку зменшеної осудности, побіч кари застосовується вміщення.

§ 42 в. Коли когось, хто навик надміру вживати спиртових напоїв чи інших п'яних речовин, засудять на кару за злочин чи проступок, учинений на підпитку, чи за такий, що стоїть у причиновому зв'язку з такою навичкою, або за те, що він упився до безтяму (§ 330 а), і треба його вмістити в закладі для лікування п'яниць або в закладі для відзвичаєння, щоб призвичаїти його до законного і порядного життя, то суд, побіч кари, видає наказ про вміщення.

§ 42 г. 1. Коли когось згідно з § 361 т. 3 до 5, 6 а до 8 засудять на кару арешту, то суд, побіч кари, наказує вмістити його в домі праці, якщо це потрібне, щоб його привчати до праці і призвичаїти до законного і порядного життя.

2. Те саме має чинність, коли когось, хто для зиску звично віддається розпусті, згідно з § 361 т. 6 засудять на кару арешту.

3. Щодо жебрацтва такий наказ допускається тільки тоді, коли вчинник жебрав через неохоту до праці чи ледарство, або професійно.

4. Непрацевдатних, яких наказано вмістити в домі праці, можна вмістити в притулку.

§ 42 д. Якщо когось засуджено, згідно з § 20 а, як небезпечного навиклого злочинця, то суд, побіч кари, видає наказ про забезпечений арешт, коли цього вимагає публічна безпека.

§ 42 е. 1. Вміщення триває стільки, скільки вимагає його мета.

2. Вміщення в закладі для лікування п'яниць або в закладі для відзвичаєння і перше вміщення в домі праці чи в притулку не може тривати довше, як два роки.

3. Для часу вміщення в лікувальному або піклувальному закладі, повторного вміщення в домі праці чи в притулку та для забезпеченого арешту не встановлено ніякого реченця. Щодо цих заходів суд повинен кожний раз перед спливом певних реченців вирішити, чи мету вміщення осягнуто.

Цей реченець становить щодо вміщення в лікувальному чи піклувальному закладі та щодо забезпеченого арешту — три роки, а щодо повторного вміщення в домі праці чи в притулку — два роки. Якщо перевірка виявить, що мету вміщення досягнуто, то суд повинен видати наказ про звільнення вміщеного.

4. Суд може також під час ходу названих в уст. 2 і 3 реченців кожночасно перевіряти, чи мету вміщення досягнуто. Якщо суд це ствердить, то він повинен видати наказ про звільнення вміщеного.

5. Реченці плывуть від початку виконання. Коли суд вирішить не звільнити вміщеного, то від цього рішення починається наново хід названих в уст. 3 реченців.

§ 42 є. 1. Якщо від часу, коли вирок набув правної сили, проминуло три роки, а виконання вміщення не розпочато, то його можна виконати тільки в такому разі, коли це накаже суд. Такий наказ допускається тільки тоді, коли мета заходу вимагає додаткового вміщення.

2. У реченець не враховується часу, в якому той, що його мають умістити, відбуває кару позбавлення волі або його з наказу влади тримають у закладі.

§ 42 ж. 1. Звільнення вміщеного вважається тільки умовним припиненням уміщення. Суд може при звільненні накласти на вміщеного спеціальні обов'язки, а також може додатково видавати або змінювати такі накази. Якщо звільнений своєю поведінкою на волі покаже, що мета заходу вимагає, щоб його знову вмістити, а виконання заходу ще не задавнилося, то суд відкликає звільнення.

2. Час уміщення в закладі для лікування п'яниць або в закладі для відзвичання і час першого вміщення в домі праці чи в притулку не може, також у випадку відєликання, разом перевищати законного максимального реченця заходу.

§ 42 з. 1. Уміщених у домі праці або в забезпеченому арешті слід притягати до введених там робіт. Їх можна також

уживати до праці поза межами закладу, але при тому слід їх держати окремо від вільних робітників.

2. Уміщеним у лікувальному чи піклувальному закладі, у закладі для лікування п'яниць чи в закладі для відзвичайності можна в межах або поза межами закладу дати роботу, відповідну до їх здібности і відносин.

§ 42 и. 1. Суд може, побіч кари, наказати вихолостити чоловіка, що в часі рішення скінчив двадцять перший рік життя,

- 1) коли його за злочин примусу до розпусти, позбавлення вінка, розпусти з дітьми чи знасилування (§§ 176—178), або за вчинений для збудження чи задоволення статевої жаги проступок чи злочин прилюдного виконання розпутних дій або пошкодження тіла (§§ 183, 223—226) засуджують на кару позбавлення волі на щонайменше шість місяців, після того, як його вже раз за такий учинок правосильно засуджено на кару позбавлення волі, а загальна оцінка вчинків виявляє, що він є небезпечним злочинцем проти моральности;
- 2) коли його за щонайменше два такі вчинки засуджують на кару позбавлення волі на щонайменше один рік, а загальна оцінка вчинків виявляє, що він є небезпечним злочинцем проти моральности, хоч би його досі ще й не засудили були за такий учинок;
- 3) коли його засуджують за обмірковане або звичайне вбивство, вчинене для збудження чи задоволення статевої жаги.

2. Відповідно застосовується § 20 а уст. 3.

3. Засуд за кордоном має таке саме значення, як краєвий, якщо вчинок, за який засуджено, був би за німецьким правом злочином або проступком названого в уст. 1 роду.

§ 42 і. 1. Коли когось за злочин або проступок, що він його вчинив, зловживаючи своєю професією чи промислом або грубо порушивши накладені на нього професією чи

промислом обов'язки, засуджують на кару позбавлення волі на щонайменше три місяці, то суд може йому одночасно, на час щонайменше одного і щонайбільше п'яти років, заборонити виконувати професію, промисел або галузь промислу, якщо це потрібне, щоб охоронити загальну безпеку.

2. Доки ця заборона має силу, засудженому не вільно також для кого іншого виконувати професію, промисел чи галузь промислу ані казати їх для себе виконувати іншій особі, залежній від його вказівок.

3. Відповідно застосовується § 36 уст. 1. Коли виконання кари позбавлення волі або присудженого побіч кари заходу безпеки і поправи, сполученого з позбавленням волі, умовно припиняється, то час проби враховується в речення.

4. Суд може скасувати заборону виконання професії, коли мета заходу не вимагає вже її дальшого тривання. Скасування допускається не скоріше, як після однорічного тривання цього заходу. Воно вважається тільки умовним припиненням заборони, і його можна відкликати, доки не промине визначений у вироків час її тривання; заборона не може, також у випадку відкликання, тривати разом довше від визначеного у вироків її речення.

§ 42 і (викреслений).

§ 42 й. Заходи безпеки і поправи можна наказати один побіч одного.

З М І С Т

	Стор
Розпорядження для Генерал-Губернаторства	3—54
Розпорядження Головнокомандувача Армії про переслідування каральних дій, вчинених перед 1 вересня 1939 р. в зайнятих Німецькими Військами польських областях, з 1 жовтня 1939 р.	3
Розпорядження про боротьбу з насильницькими діями в Генерал-Губернаторстві, з 31 жовтня 1939 р.	4
Розпорядження про вивіз хліборобських продуктів із Генерал-Губернаторства, з 14 листопада 1939 р.	6
З девізового розпорядження для Генерал-Губернаторства, з 15 листопада 1939 р.	7
Друге девізове розпорядження для Генерал-Губернаторства, з 28 лютого 1940 р.	7
Третє девізове розпорядження для Генерал-Губернаторства, з 23 липня 1940 р.	9
Розпорядження про вживання німецьких державних гербів і застосування німецького привіту, з 23 листопада 1939 р.	10
З розпорядження про Емісійний Банк у Польщі, з 15 грудня 1939 р.	11
Розпорядження про боротьбу з підвищенням цін, з 21 січня 1940 р.	12
Розпорядження про боротьбу з венеричними хворобами в Генерал-Губернаторстві, з 22 лютого 1940 р.	13
Перший виконавчий припис до розпорядження з 22 лютого 1940 р. про боротьбу з венеричними хворобами в Генерал-Губернаторстві, з 24 травня 1940 р.	15
Декрет про застосування права помилування в Генерал-Губернаторстві, з 8 березня 1940 р.	17
З розпорядження про творення цін у Генерал-Губернаторстві, з 12 квітня 1940 р.	17
Розпорядження для охорони лісу та дичини в Генерал-Губернаторстві, з 13 квітня 1940 р. в редакції розпорядження з 20 лютого 1941 р.	19
	69

Друге розпорядження про лісництво в Генерал-Губернаторстві, з 13 червня 1941 р.	21
3 розпорядження про посідання й користування радіоприймальним приладдям у Генерал-Губернаторстві (Радіо-розпорядок), з 13 квітня 1940 р.	22
3 розпорядження про карне право і карне справування щодо споживчо-податкових, митних і монопольних протидій (Митно-карне розпорядження), з 24 квітня 1940 р.	24
3 розпорядження про побудову виміру справедливості в Галицькій області, з 1 серпня 1941 р.	29
3 розпорядження про утворення Уряду господарювання старими матеріялами і відпадками в Генерал-Губернаторстві, з 14 серпня 1941 р.	30
3 розпорядження про введення злотої валюти в Галицькій області, з 25 серпня 1941 р.	32
3 розпорядження про тимчасове користування землею і земельний лад у Галицькій області, з 12 вересня 1941 р.	34
3 розпорядження про переведення промислової реєстрації підприємств у Генерал-Губернаторстві, з 3 жовтня 1941 р.	35
Розпорядження про воєнно-полонених у Генерал-Губернаторстві, з 23 жовтня 1941 р.	36
3 розпорядження про введення довідки для осіб німецького походження в Генерал-Губернаторстві, з 29 жовтня 1941 р.	37
3 розпорядження про рух з територією Генерал-Губернаторства, з 29 жовтня 1941 р.	38
3 розпорядження про перепис худоби в Генерал-Губернаторстві, з 25 листопада 1941 р.	39
3 розпорядження про посідання зброї в Генерал-Губернаторстві, з 26 листопада 1941 р.	40
3 розпорядження про картелі в Генерал-Губернаторстві, з 4 грудня 1941 р.	42
3 розпорядження про прописування в Генерал-Губернаторстві, з 17 грудня 1941 р.	43
Розпорядження про примус показувати довідки в Генерал-Губернаторстві, з 17 грудня 1941 р.	44
Наказ про виконання радіорозпорядку в Галицькій області, з 24 грудня 1941 р.	45

Розпорядження про господарювання деревом і побічними лісними продуктами в Генерал-Губернаторстві з 16 січня 1942 р.	46
3 розпорядження про введення гірничо-правних приписів у Галицькій області, з 16 січня 1942 р.	47
3 розпорядження про дізнання в справі користування землею в Генерал-Губернаторстві, з 4 березня 1942 р.	49
Розпорядження про користування особовими автомобілями, з 10 березня 1942 р.	50
Розпорядження для охорони від тяжких злочинців і навиклих злочинців, з 20 березня 1942 р.	51
3 розпорядження про оборот арендною землею в Генерал-Губернаторстві, з 24 березня 1942 р.	52
3 розпорядження про Будівельну Службу в Генерал-Губернаторстві, з 22 квітня 1942 р.	52
3 карного кодексу для Німецької Держави	55—67

